

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Alterum de Ioanne testimonium eiusdem Magistri Nouitiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

caput est, non humana, sed planè celestis. Superiorum erat obseruantissimus, constantissimus rerum semel susceptarum, orationi deditissimus, in quâ sæpè præclaris à Deo luminibus fuit cumulatus, neque aliud quàm Dei gloriam spirabat. Ita ex animi sententiâ testor. Plura longè quàm dicto testimonio attulerat, deinde idem eius Confessarius Instructorque Tyronum affirmat alteris litteris, quas postea ad me scripsit quàm ipse primam hancce partem legerat, quæ à me maioris fidei conciliandæ causâ ad Patrem Prouincialem missa fuerat, vt eâ cum Patribus isthic communicatâ, temporum rerumque fierem certior, magis que e sensu scriberem Belgarum, quibuscum quæ scripsi (vti contenderam) communicata sunt. Atque vnus ille fuit qui in hunc modum scripsit, vt eius ex litteris intelligi haud obscure possit, quali existimatione prius etiam Ioannes fuerit, quàm veniret Romam. Igitur in hæc verba scribit: *Reuerendus Pater Prouincialis superioribus diebus mecum communicauit primam partem vite fratris nostri Ioannis Berchmanni, beata memoria, quam Reu. vestra diligenter conscripsit, longè sanè iucundissima mihi accidit ea lectio; & haud scio an alia vlla gratior. Videbar enim mihi videre denuò sanctum illum nostrum Adolescentulum, inter centum amplius No-*

*Quâ fide
hæc vita
scripta.*

*Alterum
de Ioanne
testimoniū
eiusdem
Magistri
Nouitiorū.*

uitios

vitios scholasticos in Tyrocinio Mechliniensi
 versantem, Angelico suo more; veniebatq; in
 mentem sanctorum vestigiorum religiosæ illius
 vitæ operumq; bonorum, quæ ut olim coram
 inspecta mirè me rapuerunt, ita nunc iterum
 narratione Reu. vestra auditâ, me meosq; ad
 eum imitandum, laudandumq; Deum super
 seruo suo incredibile quantum prouocarunt.
 Illud affirmo, mi Pater, etiamsi Superiorum
 meorum iussu illius regendi instruendiq; pro-
 uinciam suscepissem, tamen ex quo animum
 eius perspectum habui, eum semper cum admi-
 ratione suspexisse, atque etiam nunc Deum ora-
 re quotidie, ut eam mihi gratiam faciat, si non
 eius exæquandi, saltem aliquousque assequendi.
 Et certè pudet me mei, dum aspicio venerorq;
 in dies magis ac magis icunculam quamdam mi-
 hi ab eo relictam, cui discedens inscripsit, Se fi-
 lium indignum, me Patrem. Neque verba illa
 sine sensu aut rubore legere queo, cum tanto
 me interuallo abesse sentio ab eâ perfectione,
 quam ille tam breui est spatio consecutus. Ve-
 reorq;, ne aliquando Deus, illo contrâ produ-
 cto, exprobet mihi negligentiam ingratitude-
 nemq; meam. Sæpenum meipsum accuso obli-
 uionis multarum rerum, quas illum aut reli-
 giosè agentem vidi, aut dicentem audiui ad
 gloriam Dei, instructionemq; proximi, denique
 promouendam Regularum nostrarum accura-

tam obseruationem, spiritusq; feruorem. Etsi enim multa Reu. vestra perscripsi, pauca tamen ea sunt, comparatione plurimorum quæ ille absque cessatione aut defatigatione faciebat, cum numquam in Religionis operibus indefessus hic Iuuenis usurparet languidum illud, Sat est, aut, Non amplius: sed generosissimum eius pectus auidâ semper cupiditate longius ulteriusq; tendebat. Et ut multa fuerint virtutum omnium externarum, quibus eminebat, exempla; longè certè plura fuere interiora animi eius ornamenta, quæ ille mihi non arrogantia, sed morum fiducia, apertoq; candore patefaciebat. Quibus exploratis, hanc apud me de illo sententiam concipere sum coactus, præuentum fuisse à Domino in benedictionibus dulcedinis, & iam inde electum ab incunabilis in purissimum habitaculum Spiritus sancti, ac deinde eximiâ semper promptitudine constantiq; adnixum gratiæ diuinæ, cui ab aurorâ exorientis vitæ sinum aperuerat mentis, quamq; deinceps conseruauerit semper.

Societatem ingressus, quamdiu in Belgio degit, viuum fuit perfectumq; religiosa disciplina exemplar, & singularis obseruantia speculum. Amplius ob ea quæ vel ab ipso accepi, vel in eo ipsemet vidi, ita semper existimavi, atque etiamnum existimo, perpetuò eum respondisse gratiæ vocationis, absque omni remissione aut defectu,

defectu, semperq; inter nos sanctissime vixisse. Profecto, omnium nostrum, qui cum eo viximus, quiq; eum nouimus, vna semper fuit sententia, vitam inter nos duxisse Angelicam, magnam animi innocentiam, agendi modestiam, suauitate morum, admirabili honestate, tranquillam viuendi ratione, rerum auspiciarum constantiam, absolutam obedientiam, promptitudinemq; in seruiendo; singulari prudentiam, rerumq; gerendarum excellenti feruore spiritus, continenter ob oculos positam presentiam Dei, instar Angelorum qui perpetuo sunt in conspectu Domini. Verbo vno complectar plurima, si dixerero: Benedictio Domini super caput eius, elegit eum Dominus ex omni carne; electo vero dedit precepta & legem vite & disciplinae, circumcinxit eum zonam iustitiae, dirigens in exactam religiosam vite obseruatione, & deinde magnificauit eum, & sanctum fecit eum, & induit eum Dominus coronam gloriae. In hanc sententiam veni de optimo fratre meo, ex ijs quae in eo obseruaui, confirmantq; haec ferè res: communis in eum Provincia huius Flandro-Belgiae affectus; veneratio, quam in eum feruntur; perfugium, quod orando in eo positum habent. Admirabitur forte id Reu. vestra quod iam dicturus sum, quodq; ego apud me non raro cum admiratione reputaui, neque satis scio, an hucusque umquam Sanctorum ulli euenerit: argumentum haud dubie

amoris communis in beatum hunc religiosumq;
 Adolescentem, nec minus indicium voluntatis
 diuinae in eo honorando. Licet Roma sit mor-
 tuus, nec multis apud Belgas de vultu notus, eius
 tamen effigies in aereas tabulas à duodecim ex-
 cellentissimis Belgij sculptoribus est incisa; ima-
 gines autem quà impressæ, quà venditæ, quà ve-
 nales, amplius triginta millia, supra eas, quæ
 obscuriorum sculptorum celo, quæq; in exteris
 Prouincijs factæ. Hinc conficio, felicem bea-
 tumq; hunc Iuuenem Deo hominibusq; esse ho-
 nori; quorum Religionem Reu. vestra augebit
 prodendo res eius gestas, quæ ijs qui huc vsque
 ignorarunt futuro sint exemplo, ijs verò qui
 scierint incitamento ad imitandum, Deiq; maio-
 rem gloriam procurandam. Pergat porrò Reu.
 vestra ornare quem Deus exornat, & in lucem
 educere, quem Deus palam posuit super candela-
 brum. Ego interea Deum venerabor, vt Reu. ve-
 stram, dum scribet, dirigat, eiusq; simillimum ef-
 ficiat. Erunt hi duo, Aloysius & Ioannes, duo
 Reu. vestre filij, Manasses & Ephraim: atque ita
 spero, hunc ultimo genitum capturum incre-
 menta, fructusq; facturum ad gloriam Dei, &
 Reu. vestre consolationem, vti scio primum na-
 tu attulisse Reu. vestre obliuionem laboris om-
 nis pro se expensi, quando tantus extitit Dei
 cultus, ipsiusq; Sancti veneratio à Vitâ Aloysii
 euulgatâ, quam Reu. vestra scripsit. Ita Deus
 Sancto-

*Sanctorum animas manifestat terris, quas in
 celo honorat. En, Pater, quo me traxit affectus,
 qui verbulo meditatus absolueret, bene longas
 litteras scripsi; condonet id Reu. vestra affectui,
 aut potius condemnet, qui de Iuvene virtutibus
 omnibus ornato tam pauca scribens; imbecillita-
 tem ingenij mei magis detexi, quam laudem il-
 lius, ut par erat, representavi, obrutus pondere
 meritorum. Louanij XVI. Aprilis M.DC. XXIV.*

Hæc ea sunt quæ de Vitâ Ioannis in Belgis
 actâ scribenda habui; nunc ad eam quam Ro-
 mæ egit, accedamus.

PARS